

Policajtská píseň

Šlapeto

1. Policajt Müller je mý méno,
mám devadesát marek plat,
berlínská dlažba, tam si chodím
svejch deset hodin vodestát.
Řídím tam pouliční provoz
a ani jinak nejsem vůl,
když se mi něco nezdá, zařvu:
Tak abyste se vocaď hnul!

R: Občani, pokračujte honem dál,
sic bych vás, i když nerad, spakoval!

2. Než ze mě udělali poldu,
vojákoval jsem šestnáct let
u gardy, takovoudle školu
mi může každěj závidět.
Říkám, sem voják, žádnej frája,
srab ani cvok a zdá se mi,
že bez nás by to zkrátka nešlo,
dyk tendle stát jsme vlastně my!

R: Občani...

3. Taky mi leží speciálně
na srdci jedna vážná věc:
ty nový směry co dnes hlásá
kdovíjakej pan umělec.
Pod vokny stávám, petrarchuju
ten prostopášnej pronárod
a novej směr pak konfiskuju,
ten směr mi zkrátka není vhod.

R: Občani...

4. Třeba ty jejich kabarety
a kavárenský šaškárny!
Bejt na cenzuře, zatrhnu jim,
syčákům, tyhle lumpárny!
Říká si to prej básníkové,
takový mladý smrkáči,
není to eště vočkovaný
a na scéně už sprostáčí.

R: Občani...

5. Já, strážce veřejnýho zájmu,
sem autorita vod rány
a dycky připravenej seřvat
všechny takzvaný vobčany.
Až si mě jedenkrát smrt veme,
zaskočte za mnou na hřbitov
a v trávě uslyšíte vítr
šuškat si píseň těchto slov:

R: Občani...